

A PÁPA LÁTOGATÁSA ELÉ

A holland püspöki kar körlevele

1985. május 11., szombattól május 15., szerda estéig II. János Pál országunkba látogat. Sokan szívből örülnek ennek a látogatásnak és nagy reménnyel várják. Mások — az elmúlt hónapok folyamán — ószinte aggodalmukat fejezték ki. Levelünkben azt kívánjuk kifejezni, milyen okok miatt hívták meg püspökeink a pápát, és miért vagyunk neki hálásak, hogy a meghívást elfogadta.

A világ már megszokta, hogy a pápa utazik. Saját szavai szerint „a pápa útjai Péter és Pál utazásaihoz hasonló apostoli utak”. Azért kel útra, hogy hirdesse az evangéliumot, erősítse testvéreit a hitben és mindenütt bátorítsa az embereket a jóra való törekvésben. Szerintünk a pápa utazásai azért olyan gyümölcsözőek, mert látogatásaival érteti meg velünk mit jelent „pásztornak lenni”: felkeresni az embereket, irányt mutatni nekik, egybegyűjteni őket. S valóban, a pápa nem hátrál meg sem a fáradtság sem a veszélyek előtt, hogy megvalósítsa „az egész egyházra szóló pásztori hivatását”. A pápa látogatása ismét igazolja, mily szoros a kapcsolatunk az általános egyházzal. Őseink egykor hitüket az egyházon keresztül kapták meg. A magunk részéről pedig mi is közreműködhattünk új kontinensek nálunk fiatalabb egyházainak építésében. Tudjuk, hogy vallási közösségünk kapcsolatban áll az egész földkerekség számtalan egyházával. Mindenütt van helyi egyház, amelynek feje a püspök, amelyeket egységbe forraszt és amelyek felett elnököl Róma városának püspöke, Péter utóda.

Ehhez a szerves egységhez tartozik a hollandiai hívő közösség is, történelmének fény- és árnyoldalaival, örömeivel és szenvedéseivel, megszentelődésével és vétkeivel. Az egyes püspökségek vallási közössége nem pusztán közgazgatási egységek az általános egyházban. Az egyházmegyében az egy katolikus egyház valóban jelen van és működik, amint a II. Vatikáni zsinat mondotta (vö. Christus Dominus 11.) A pápa látogatása ennél fogva aláhúzza a helyi egyházak jelentőségét. Teljes szívből reméljük tehát, hogy jelenléte által még inkább egységbe érezzük magunkat mind az általános mind pedig a helyi egyházzal.

Miért tartozik a római püspök hivatásához az egyház egységének szolgálata? Mi hollandiai püspökök ötvenkint közösen felkeressük Rómában Péter és Pál sírját. Ez a zárandoklat emlékeztet, hogy a hit nem önmagunktól származik, hanem Isten bízta azt az emberekre. Az apostolok adták tovább, akik között Péter volt az első, mert Jézus neki adta a hatalom kulcsait. A tizenkettő fejévé tette. Ő a Feltámadott kiváltságos tanúja. Jézus arra hívta meg, hogy erősítse testvéreit és nővéreit, és megbízta, hogy legeltesse nyáját. Az ő tanúsága fényénél, beleértve vértanúságát, ítélnék majd felettünk. Péter ilyen értelemben az egyház sziklája, alapja. Az egyház az apostolok tanúságára épített hitből él. Innét meríti az egyház sajátos tekintélyét és különleges hatalmát a hit hiteles továbbadásában. Ezért mondja a katolikus hit meggyőződése, hogy a római

püspök, mint Péter utódja különleges és állandó hivatást kapott a helyi egyházak egységének és javának szolgálatára.

Amikor Willibrord a frizek megtérítésére készült, 695-ben Rómába is elment, ahol Sergius pápa megerősítette küldetését és Utrecht püspökévé szentelte. Azóta egyre erősödött a kapocs, ami országunkat Rómához köti, jóllehet időnkint erős próbát kellett kiállania. 1600 körül szakadás jött létre Róma és a protestánsok között. Ez a tény a katolikus egyházat is ösztönzi, hogy mélyrehatóan vizsgálja meg lelkiismeretét és hitét. Véleményünk szerint országunkban a keresztény hit jövőjére roppant fontos, hogy Péter hivatalának jelentőségét ökumenikus párbeszédnek szellemében vizsgálják továbbra is az egyházak.

Ismert tény, hogy még katolikusok között is, akik elismerik a pápa vezető szerepét a hit területén, mutatkozik véleménykülönbség a pápa küldetésének gyakorlatára vonatkozólag. Röviden: a tét a világot átfogó egyház egysége és a jogos különbözőségek közötti feszültség. Körlevelünkben nem mélyítjük el ezt a kérdést, bár jellemzi korunk egyházi helyzetét és sok feszültséget ellentétet okoz. Ne csüggedjünk ezek láttán. Mindez ugyanis felhívás, hogy növekedjünk a hitben, reményben és szeretetben. Az újszövetség több helyén látjuk, hogy az első keresztényeknek sem volt kész felelete minden felmerült kérdésre. Ne csodálkozzunk tehát, hogy a mai egyházban is gyakran csak tapasztalat, érzelmek és vélemények szembeállítás után találjuk meg a helyes utat.

De nem minden ellentét segíti elő a haladást. Egyik-másik egyenesen gátolhatja. Nem minden megrázkódtatás ered a fejlődés kríziséből és nem minden feszültség születik az evangélium iránti hiteles szorgoskodásból. Részrehajlás, sértett gőg, megszokott formákhoz való ragaszkodás és bizonyos szűk vidékieség is jelentkezhet. „Semmit se tegyetek vetélkedésből, vagy hiú dicsőségvágyból. Inkább mindenki alázatosan a másikat tartsa magánál kiválóbbnak” – mondja Pál apostol a filippi keresztényeknek (Fil 2,3). A nekik írt levélből vetjük a mai leckét és az elmúlt vasárnapokét is.

Az őszinteség magába foglalja a becsületességet, de nyílt szívet is föltételez mások adományai és jogai felé. Meggyőződésünk, hogy az evangélium szellemének megfelelő kölcsönös nyíltság nélkül nem találjuk meg a megoldásokat, amelyeket Isten Lelke sugall ma is az egyháznak. Ez nem jelenti azt, hogy a párbeszéd minden problémát megold. Mialatt egymással párbeszédet folytatunk, élnünk is kell; az élet pedig megkívánja, hogy döntsünk, utakat próbáljunk ki, irányokat válasszunk. Mint katolikusok hisszük, hogy ezen a területen Róma püspöke sajátos küldetést és mással nem helyettesíthető felelősséget kapott, amely II. János Pál Genfben az Egyházak Világtanácsa előtt mondott szavai szerint: látható és az egység biztosítóka.

A Miatyánkot választottuk a pápalátogatás jeligéjének. Jézus imája figyel-münket Istenre és az emberek szükségleteire irányítja. A pápa, testvérünk a hitben, együtt imádkozik velünk az egyetlen mennyei Atyához, aki mindnyájun-

kat, mint gyermekeit testvéri együttélésre hívott. Élünk közösségben. A pápa az Úr dicséretére szentelt eukarisztikus ünnepeken fog elnökölni, amelyek a kenyértörés és a bűnbocsánat által szentelnek meg...

Kérjük, hogy máától kezdve különösképpen imádkozzatok a pápáért. Szüksége van imáinkra. Mindenkinél jobban illik rá Pál apostol mondása: „Minden mástól eltekintve, mindennapi zaklatásom: Az összes egyházakért való gond terhel. Ki gyöngye, hogy én gyöngye ne lennék? Ki botránkozik meg, hogy én ne égjek?” (2Kor 11,28-29) ... Imádkozzunk, hogy II. János Pál pápa látogatása közösségünk hitének serkentő eseménye legyen.

Utrecht 1984. szept. 8., Kisboldogasszony ünnepén

Újabb német nyelvű irodalom a misztikáról:

Paul Mommaers: Was ist Mystik? (Mi a misztika?) Insel Vlg., Frankfurt am Main, 1979. 139 o. — **Otger Steggink** (Hrsg.): Mystik. Band I: Ihre Struktur und Dynamik. (Misztika. I. kötet: Szerkezete és dinamikája). Patmos, Düsseldorf 1983. 236 o. — **Gerhard Ruhbach — Josef Sudbrack** (Hrsg.): Grosse Mystiker: Leben und Wirken. (Nagy misztikusok élete és működése). C. H. Beck, München, 1984. 400 o.

Már évek óta álarcos futkosom: második arcommá vált. Megtanultam, hogyan leplezi el az ember a gyengéit, hogyan rejti el az érzelmeit. Lekötelezően mosolygok, de mosolyom nem igazi; biztonságot mímelek, de valójában színházat játszom. Úgy teszek, mintha minden az ölembe hullna, mintha sohasem tévednék, mintha nem lenne bennem sem vágy sem honvágy. Miért nem vagyok olyan, amilyen igazából vagyok? Az egyedüllétben lehull az arcomról az álarc. Hogyha akkor jönne valaki és így szólna: Én mégis csak szeretlek, elfogadlak úgy, ahogyan vagy, szükségem van rád...